

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Crinilor 45, Pașcani, jud. Iași
inaltareadomnului.pascani@gmail.com

Paroh: Pr. Marius Ionuț Tabarcea

+40 745 776 456

Coslujitor: Pr. Leonardo Ioan Atudorei

+40 747 580 111

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruiți.” (Romani 12, 12)

Anul V • Nr. 15 (133) • 28 iulie 2024

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Calea spre mântuire

Să ne rugăm ca Domnul să ne povățuiască!

Sfântul Cuvios Siluan Athonitul

„Întotdeauna să ne rugăm ca Domnul să ne povățuiască ce anume trebuie să facem, și Domnul nu ne va lăsa să ne rătăcim. Adam n-a avut înțelepciunea să-L întrebe pe Domnul despre rodul pe care i l-a dat Eva, și pentru aceasta a pierdut Raiul. David n-a întrebat pe Domnul: «Este bine, oare, să iau pe femeia lui Urie?» și a căzut în păcatul uciderii și al preacurviei. Așa și toți sfinții care au păcătuit, au păcătuit pentru că n-au chemat pe Domnul să-i ajute și să-i povățuiască. Cuviosul Serafim din Sarov zicea: «Când vorbeam după mintea mea, se întâmpla să greșesc»”.

Timpul liturgic

Începe Postul Adormirii Maicii Domnului

Una dintre cele mai importante perioade de postire din timpul anului liturgic, **Postul Adormirii Maicii Domnului, începe miercuri, 31 iulie**, și se va încheia două săptămâni mai târziu, în 15 august. Lăsatul secului pentru acest post se face cu o zi mai înainte, în 30 iulie. A fost stabilit de Biserică pentru a celebra virtuțile Sfintei Fecioare Maria și pentru a reaminti de postul cu care ea însăși s-a pregătit, potrivit tradiției, pentru trecerea la cele veșnice.

Încă din primele veacuri creștine, sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului se bucura de o cinstită deosebită din partea Bisericii. Creștinii din Antiohia posteau doar o singură zi, la praznicul Schimbării la Față a Domnului. În zona Constantinopolului se postea numai patru zile. Doar creștinii din Ierusalim posteau opt zile. Urmare a acestei situații, Biserica a luat măsuri asupra stabilității acestui post.

În anul 1166 a avut loc la Constantinopol un sinod prezidat de Patriarhul locului respectiv, Luca Chrisoberg, unde s-a hotărât ca „postul să înceapă în ziua de 1 august și să se termine în dimineața zilei de 15 august, când începem sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului”.

Crâmpie din lumina sărbătorii

Mântuirea celor cuprinși de patimi nu este pierdută

Preotul Iosif Trifa

Evanghelia cu cei îndrăciți se repetă, cu mici deosebiri, de patru ori în duminicile de peste an. La fiecare vom da un alt tâlc. Acum vom spune că patimile cele rele sunt niște lanțuri diavolești pe care numai Iisus Mântuitorul le poate frânge. Vom spune că Evanghelia cu îndrăciții se petrece și azi. Sunt și azi destui „indrăciți”. Oamenii cred – foarte greșit – că cei îndrăciți ar fi cei care suferă de boala cea grea, numită epilepsie; fals! Dar această boală de multe ori n-are de-a face nimic cu diavolul. E o boală numai trupească.

„Indrăciții” cei adevărați sunt toți cei cuprinși și stăpâniți de patimi rele și urâte. Patimile cele rele sunt tot atâtea lanțuri diavolești. Ce îndrăcit înfricoșat este, spre pildă, bețivul! „Bețivul – zice Sf. Ioan Gură de Aur – are de suferit aceleași patimi ca și cel îndrăcit. El, de asemenea, se clatină în toate părțile, tot așa cade la pământ, tot așa zgâiește ochii și spumegă la gură. Cine trăiește în beție a căzut sub tirania lui satan”.

Din calea bețivilor trebuie să fugi mai rău ca din calea îndrăciților. Tot așa sunt și celelalte patimi rele. Lanțuri tot atât de grele poartă și ceilalți pătimiși: desfrânații, zgârciții, zavistitorii etc. Uitați-vă, de pildă, la cel desfrânat, cum îl târăște satan, nopțile, după el... Uitați-vă la cel zgârcit cum l-a legat satan și i-a tras până și mâncarea de la gură.

Evanghelia cu îndrăciții o putem vedea în toate părțile. În toate părțile zornăie lanțurile diavolului. Diavolul, de meserie, este fierar. El face mereu lanțuri de patimi cu care îi leagă pe oameni. Și, lucru ciudat: fierul din care satan face lanțurile îl dau oamenii. De bunăvoia sa se bagă omul în aceste lanțuri fioroase.

O, ce lucru grozav e un om legat în lanțurile diavoleștilor patimi! Un astfel de om și-a pierdut libertatea, și a pierdut viața, și a pierdut sufletul.

Dar aici vine Evanghelia cu **vestea cea dulce și scumpă**. Toți cei cuprinși de duhul cel rău al patimilor rele... toți cei legați și ferecați în diavoleștile lanțuri ale patimilor rele pot fi mântuiți. **Mântuirea lor nu e pierdută**. Iar această mântuire o dă Iisus Mântuitorul. Toate evangheliile cu cei îndrăciți se întâlnesc într-un singur punct: cei îndrăciți s-au tămăduit când s-a apropiat Mântuitorul de ei sau când ei s-au apropiat de Mântuitorul. Este aceasta o veste scumpă și dulce care ne spune că tot așa se pot tămădui și „indrăciții” de azi, adică cei cuprinși de patimi rele și urâte. Patimile cele rele sunt lucrul diavolului. Iar Iisus Mântuitorul a venit în lume anume să strice lucrul și puterea diavolului (cf. Matei 10). El a venit anume să ne scape de sub puterea lui satan. Patimile cele rele sunt niște lanțuri diavolești, iar Domnul Iisus a venit în lume anume să rupă aceste lanțuri. El singur poate frânge aceste lanțuri blestamate.

Sfânta Liturghie pe înțelesul nostru

Bindecuvântarea de la începutul Sfintei Liturghii (6b)

Sursa: „Cartea deschisă a împărăției”, Mitropolitul Bartolomeu Anania

(continuare din numărul anterior)

Una din cele mai vechi binecuvântări (n. *inter-umane*) este binecuvântarea părinților asupra copiilor și o întâlnim în prima carte a Vechiului Testament. Bătrânul Isaac, slăbit și aproape orb, își simte sfârșitul aproape și-l cheamă pe Esau, întâiul său născut, să-i acorde binecuvântarea. Soția sa însă face în așa fel încât Iacob, cel de al doilea fiu al său, i se substituie primului și obține binecuvântarea. Când i se descoperă adevărul, e prea târziu, Isaac nu mai poate face nimic. Reținem faptul că binecuvântarea era definitivă, ireversibilă, nu putea fi redistribuită și nici împărțită. Binecuvântarea era, un act foarte puternic.

Mult mai târziu, sub Moise, preoția a fost instituită prin Aaron și, odată cu ea, binecuvântarea sacerdotală. Iată ce ni se spune în Cartea Numerilor: „Domnul a grăit către Moise, zicând: Vorbește tu către Aaron și către fiii săi și spune-le: Iată cum îi veți binecuvânta pe fiii lui Israel; le veți zice așa:

Domnul să te binecuvânteze și să te păzească!

Domnul să-Și lumineze fața spre tine și să te miluiască!

Domnul să-Și ridice fața spre tine și să-ți dăruiască pace!”

Ați observat, desigur, cel puțin **trei lucruri care se cer reținute**. Deși e destinată tuturor fiilor lui Israel, adică întregului popor, **binecuvântarea nu e colectivă**, ci individuală. În ea e pomenit numele Domnului. Preotul este cel ce o rostește, dar Dumnezeu este Cel care operează. Acest ultim adevăr e evident în încheierea cuvântului lui Dumnezeu către Moise: „Așa vor pune ei [preoții] numele Meu asupra fiilor lui Israel și Eu, Domnul, îi voi binecuvânta”

Binecuvântările vor fi amplificate spre sfârșitul vieții lui Moise, când el le va formula în versiune definitivă și le va lăsa testamentar urmașilor săi. Acum intervine și condiționarea: binecuvântarea devine efectivă numai dacă beneficiarul respectă cu strictețe prescripțiile legilor divine. Citez: „Dacă veți asculta cu luare-aminte glasul Domnului, Dumnezeului vostru, ca să păziți și să pliniți toate poruncile acestea pe care ți le poruncesc eu astăzi, atunci Domnul, Dumnezeul tău, te va înălța mai presus decât toate neamurile pământului. Dacă ntru auz vei auzi glasul Domnului, Dumnezeului tău, asupra ta vor veni toate binecuvântările acestea și te vor afla.”

Urmează o **suită de binecuvântări**, care se încheie cu ideea inițială, ca ele se vor plini numai dacă nu te vei abate nici la dreapta și nici la stânga de la nici unul din cuvintele pe care ți le poruncesc eu astăzi?

Iată însă că, de data aceasta, intervine și reversul binecuvântării, **blestemul**. Blestemul nu e absența binecuvântării sau, simplu, retragerea ei, ci invocarea răului pedepsitor asupra celui vinovat de nesupunere, în sensul că el devine ținta unui lung șir de nenorociri, de la suferințele trupești până la pierderea libertății și extincția biologică.

Ca și binecuvântarea, blestemul e condiționat. Citez din textul lui Moise: „Și va fi că dacă nu vei asculta de glasul Domnului, Dumnezeului tău, și nu vei păzi și nu vei plini toate poruncile Lui pe care ți le poruncesc eu astăzi, veni-vor peste tine toate blestemele acestea și te vor prinde.”

Binecuvântarea poate fi de ordin general, precum în cazurile pe care le-am citat, dar și de ordin particular, cum este cel menționat în Întâia Carte a Regilor. Când Saul intră ca străin

Isaac binecuvântându-l pe fiul său Iacob (pictură)

în cetate și întreabă unde-l poate găsi pe preotul Samuel, i se răspunde: „poate fi găsit acum, înainte de a se duce pe deal să mănânce; că poporul nu va mânca până nu vine el; fiindcă el binecuvintează jertfă, și după aceea mănâncă oaspeții.”

În **tradiția creștină**, bucatele sunt binecuvântate de preot înainte de începerea mesei, fie că e vorba de a lui, fie că se află la o masă de obște; în **tradițiile locale protestante**, binecuvântarea e dată de capul familiei. În **tradiția ortodoxă rusă**, mama își binecuvintează copilul, închinându-l pe frunte cu semnul crucii, înainte ca acesta să plece într-o călătorie sau să treacă printr-o probă cu riscuri.

Într-o accepție mai largă, **binecuvântarea înseamnă învoirea, acordul, permisiunea dată cuiva de a face ceva**: sensul acesta e folosit mai ales în limbajul bisericesc. Când un călugăr dintr-o mănăstire pleacă undeva, cere și obține binecuvântarea starețului; la întoarcere solicită binecuvântarea de a merge la chilie. Cu binecuvântare se așază monahii la masă, cu binecuvântare se ridică. [...]

Pe lângă toate acestea, binecuvântarea exprimă o stare de fapt, cum ar fi sănătatea, prosperitatea, belșugul. Despre omul cu familie numeroasă se spune că i-a fost casa binecuvântată cu atâția copii, iar femeia însărcinată „se află în stare binecuvântată”.

Binecuvântarea are și chipul salutării, mai ales între monahi, în locul obișnuitelor binețe. Unul spune: „Binecuvintează” (sau după o mai veche tradiție: „Blagoslovește!”), iar celălalt răspunde: „Domnul să te binecuvânteze” (sau, pe scurt: „Domnul!”).

O foarte frumoasă nuanță o are **binecuvântarea în înțelesul ei de milostenie, ofrandă, donație generoasă**, făcută din toată inima. Cu acest sens o avem în Epistola a doua către Corinteni. Sfântul Pavel a vrut să organizeze o colecție printre creștinii convertiți de el, menită să-i ajute pe cei din Ierusalim, bătuiți de foamete. Corinteni se angajaseră să contribuie și ei la această lucrare. Apostolul îi anunță că va trimite câțiva frați (citez): „să vină la voi înaintea mea și să pregătească din vreme darul vostru cel făgăduit, așa că el să fie gata, ca un act de mărinimie, nu ca o faptă de zgârcenie.” Expresia *darul vostru* e proprie traducerii, pentru claritatea sensului; în textul original, însă, ea este *binecuvântarea voastră*, tocmai pentru a sublinia dimensiunea generozității.

Iată că **binecuvântarea e nu numai rostire, ci și faptă**. E bine să reținem că binecuvântarea e atât prescura pe care credinciosul o aduce la altar, ca dar de pâine, cât și orice faptă de milostenie față de omul nevoiaș, oriunde s-ar petrece ea.

(Va urma)